

Scenen är en gymnasieelev som intervjuas av en lärarkandidat som hämtar in data för sitt uppsatsarbete om språk och framgång i skolan. Eleven är cirka 17-18. Lite 'dryg' och osäker. I lite av försvarsställning, men inte överdrivet.

Intervjuare:

Jag tänkte fråga lite om hur ni ser på språk på din skola. Hur ser det ut in din klass?

Ahmed/Peter / Amira/Anita:
Vi pratar svenska, du vet.

I: Men finns det inte många som kommer från andra länder och pratar andra språk?

Ahmed/Peter / Amira/Anita:
Vad menar du? Vi pratar svenska i klassrummet, men sen vet jag inte vad man gör hemma liksom. Det är många olika bakgrunder, du vet. Men det är ju svenska man pratar (I)* klassrummet, förstår du? Vi undrar inte så mycket om ursprung och sånt, du vet. En... problemet* är de som kommit själva, du vet.

*"i" kan vara väldigt kort – nästan så det bara blir en antydning

* Tankekurpa – här blir det en minipaus efter 'en'. Personen tänker först säga en sak men ändrar sig

I: Men hänger alla med i undervisningen när den sker på svenska?

A.: Jag tycker svenska är lättare än.. engelska och matte är svårt, du vet.

Igen en 'tankekurpa' – men igen väldigt kort minipaus.

I: Men förstår alla vad som sägs på svenska?

A: Ja tror det. Jag vet inte. En del surrar mer än andra, en del frågar frågor, men så är det ju – en del e tysta och andra gillar prata, du vet. Det är många som pratar mycket men jag undrar om de förstår, fattar du. Många ungdomar pratar mest för att höras, eller hur?

Antytt 'e' endast – nästan bara som en minipaus

I: Tror du att ditt språk skulle utvecklas mer om det fanns fler svenskar i din klass.

A: Jag går i en svensk klass. Vi pratar svenska. Förstår du. Vi har en jättebra lärare i svenska och jag lär mig bra, men hon är lite flummig.

I: Hur då?

A: Hon säger det spelar ingen roll hur man pratar. Bara man förstår, fattar du. Men sen säger hon... hur vi pratar fel hela tiden, du vet. Hur man stavar, hur man säger, hur man använder grammatiken. Ibland... hon är dum i huvudet. Jag undrar... Det spelar ingen roll men det e fel?! Förstår du.

I: Men är det inte bra om man rättar till det när det blir fel?

A: Nej inte så bra.

I: Hurdå?

A: Man tänker liksom mer på hur, inte vad. Fattar du? Det blir inte bra när jag måste fundera på hur hela tiden. Förstår du?

I: Tycker du att det är viktigt att prata korrekt svenska?

A: Vad menar du "korrekt"?

I: Ja men att använda rätt ord på rätt sätt, att grammatiken blir rätt etcetera.

A: Mmmm. Det beror på, du vet. Med mina kompisar... **dom** förstår, du vet. Om jag pratar 'korrekt' undrar **dom** om jag skojar. Det blir sjukt fel. Fattar du.

I: Men uttalet då – kan det inte bli svårt för en del att förstå om man uttalar saker annorlunda?

A: Jag tror flesta... mina kompisar vet hur man ska prata – om man vill, du vet.. Men ibland.. man pratar annorlunda för **[att]** det passar. Det blir liksom olika typer av svenska, förstår du? Men jag tror de flesta vet. Sen är det klart att en del uttalar lite annorlunda, men så är det, du vet – alla i Sverige pratar inte samma. Göteborg, uppsala, Malmö... Men om jag skriver, eller pratar med vuxna kanske. Fattar du. Då är det kanske viktigt, men jag vet inte. Kanske senare när jag jobbar, du vet. Kanske. Jag vet inte.

I: Vad vill du jobba med efter skolan?

A: Kanske gå universitet, eller plugga folkhögskola. Jag vill nog jobba med musiken. Jag vet inte.

I: Spelar du?

A: Ja... nej, jag skriver texter och så, du vet. Sedan samplar och mixar vi. Loopar och sånt. Du vet. Med **musiken.. man** kan säga hur man vill. Det blir enklare. Förstår du?

Minimal tankepaus - tankekurpa

I: Jo jag tror det. Tack för pratstunden!

A: Det e lugnt.